

sidste Krige, og før han blev Stabssergent — man veed jo, at disse ikke bære Duellighedsnøre — havde han de Duellighedsnøre, som det var muligt for en Underofficer at faae. Denne Mand er altsaa ikke saadan en almindelig Rekrut, vi maa gaa ud fra, at den Behandling, som han faar; maa der blive lagt særlig Vægt paa, det var dog en Mand, som det nok kunde forlanges, at der skulde tages et vist Hensyn til (Krigsministeren nikker). Det glæder mig hele Tiden at være i Overensstemmelse med den høitærede Minister. Men foruden dette er der en Ting, som denne Mand har gjort sig bekendt ved og som særlig maa have Betydning for de militære Autoriteter. Vi vide alle, at der er ikke Noget, en Soldat bliver mere vred for, det være en General eller en Menig, end naar man siger til ham, at han er en daarlig Soldat. Der er jo Noget, der kaldes „Soldaterære“, og det berører dem allerfinest, naar man siger til en Officer, en Underofficer eller en Menig, at han er en daarlig Soldat, og det Modsatte er jo Tilfældet, naar man kan sige, at han er en god Soldat; naar han har været med hvor der har knebet, ikke alene paa Parade- og Gyserpladser, men naar han har vist sig paa Krigsfluepladsen og der har kunnet kaldes en god Soldat, er det den høieste Ros, der kan siges om en saadan Mand. Denne Mand har foruden sine andre Egenskaber vist sig særlig dygtig paa dette Punkt. Vi vide Alle, at der er blevet udgivet et krigsvidenskabeligt Skrift af Kapitain Sørensen; dette Skrift faar i en Avis — og det er et meget troværdigt Blad i visse Folks Dine — nemlig „Dagstelegrafen“ Nr. 286 for 1882, en meget lang Anmeldelse og der staar følgende om den paagældende Mand, som her er Tale om, nemlig forhenværende Stabssergent Nielsen, hvilket jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse, det er kun en halv Snes Linier. Der staar: „Kampene ved Over-Self, Jagel og Bustrup kunde give Anledning til mange Bemærkninger. Forfatteren afholder sig dog fra en videre gaaende Kritik og fremhæver tværtimod vore Forpostafdelingers udholdende Optraeden mod Østerrigernes til Fægtning formerede Mæsser, saaledes at de behøvede 4 Timer til at indtage vor Forpoststilling, naagte de i Kampens vigtigste Afsnit havde 16 Kanoner at opstille imod 1 af vore. Denne Kanton førtes af „en Korporal“ (den anden var under Udførelsen af en af ham givne Ordre, som stod i Modstrid med hans Instruktion, gaaet tabt ved Over-Self). Vi henstille til den ærede Forsatter at nævne dem, som i Kampen have udmærket sig, hvad Stilling de

end indtage, ved Navn. Ds er det en Glæde at kunne meddele, at „Korporalen“, hvis Opførsel ved denne Leilighed i enhver Henseende havde været, som den burde,“ hed H. Nielsen, og at han endnu befinder sig i Tjeneste som Oversergent ved 1ste Artilleriregiment.“ Altsaa ogsaa af krigsvidenskabelig kjendte Folk nævnes han blandt dem, som der kun kan være saa af, som en af dem, der have indlagt sig særlig Hæder i Krigens Tid. Naar jeg nu kort har udviklet, hvad det er for en Mand, vi have med at gjøre, saa tror jeg, at det ærede Thing vil være enigt med mig i, at en saadan Mand kan man ikke uden videre give Afsted; thi det er en haard Straf for en Mand, der kun er 45 Aar gammel og har 1500 Kr. i Løn foruden Brødet og fri Læge og Medicin til sig og Familie, at han paa en Gang synker ned til at have 487 Kr. om Aaret. Der maa dog være ganske overordentlige Forhold til Stede, naar en Mand straffes saa haardt, at han mister en Tusind Kr. om Aaret. Der klages saa stærkt paa den høitærede Ministers Side over, at han har ondt ved at faae de Officerer og Underofficerer, han skal have; men have vi saa god Tid paa dem, at vi kunne jage saadanne Folk væk, saa maa der være ganske eiendommelige Forhold tilstede. Lad os nu se, hvad det er for en Forbrydelse, Manden har begaaet. Sagen hænger saaledes sammen, at denne Mand, som sørgelig Thukommelse var bleven Skriverkarl, istedetfor, at Stabssergenterne dengang jeg var Soldat, i Tiden fra 1867 til 1880, vare de, der gavede den samlede Undervisning og opdrog Soldaten til Hverdagsbrug, at denne Mand sidder den 31te Juli 1883 paa sit Kontor og lysler med nogle Papper, og saa udfaster han — det er formodentlig et Indtryk, han har faaet af, hvad han har set til dagligdags — saa udfaster han paa Bagsiden af et Stykke Paspapir — ja, det er ikke lykkes Manden senere at faae fat paa det Papir, men den høitærede Minister har det jo og kan saa korrigerer mig, om det ikke er væsentlig overensstemmende med, hvad jeg læser op — han udfaster følgende, som jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal læse op: „Tyraniet er endt. Første Artilleriregiments Rekrutskole er igaar afsluttet med en Præsentation“. — Det var Hovedsagen, det var ogsaa det, det dreiede sig om, da jeg var Soldat. Lad os se, Karle, sagde de til os, at I kan gjøre det godt ved Præsentationen; men der var aldrig Noget, der talte om at gjøre Noget for Fædrelandet. Ja, det nytter ikke, de Herrer rygte paa Hovedet, — for jeg har været Vidne til det en Snes Gange, saa jeg har Lov til at udtale